

# Књига пророка Данила – Деведесет девети број

*Последњи дани и суд Божји: откривање пророчких увида*

Jeff Pippenger

2024-02-29

„Последњи дани“ представљају објављивање отварања суда у покрету првог анђела, а у покрету трећег анђела објављује се завршетак суда. У „последњим данима“ Божји народ је био, и јесте, подигнут да објављује Божји суд, али да би неко био весник Божјег суда, мора разумети суд. Основна одлика лаодикијског адвентизма, како образованог слоја тако и необразованог слоја, јесте да не познају Божји суд. Сви пророци се одређеније односе на последње дане него на дане у којима су живели.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово пророковање на снази за нас. „А ово се све њима догађаше за углед, а написано је за поуку нама, на које последак света дође.“ 1. Коринћанима 10:11.“ Selected Messages, књига 3, 338.

Сви пророци сагласни су један с другим, те сва њихова пророчанства износе исту слику, а та слика је о последњим данима, који су дани суда.

И духови пророчки покуравају се пророцима. Јер Бог није Бог нереда, него мира, као у свима црквама светих. 1. Коринћанима 14:32, 33.

Јерусалим у Језекиљевом виђењу, које почиње у осмом поглављу, јесте Божја црква, то јест лаодикејска Црква адвентиста седмога дана у последњим данима. Осмо и девето поглавље Језекиља препознају две класе богослужитеља при закључењу суда над домом Божјим. Једна класа је представљена са двадесет и пет старих људи који се клањају сунцу, а они који уздишу и вапе због гадости које се чине у цркви и у земљи, примају Божји печат. У једанаестом поглављу, Језекиљево виђење наставља приказ казне над двадесет и петорицом људи који се клањају сунцу.

И дух ме подиже и одведе к источним вратима дома Господњег, која гледају на исток; и гле, на вратима беше двадесет и пет људи; међу њима видех Јазанију, сина Азурова, и Фалтију, сина Венајина, кнезове народне. Тада ми рече: Сине човечји, ово су људи који смишљају зло и дају opak савет у овоме граду; који говоре: Није близу; да зидамо куће; овај је град лонац, а ми смо месо. Зато пророкуј против њих, пророкуј, сине човечји. И Дух Господњи сиђе на ме и рече ми: Говори; овако вели Господ: Тако сте рекли, доме Израилев; јер ја знам шта вам долази на ум, свакоме од вас. Умножили сте побијене своје у овоме граду, и улице његове напунили побијенима. Зато овако вели Господ Господ: побијени ваши, које положисте усред њега, они су месо, а овај је град лонац; али ћу вас извести из његове средине. Мача сте се бојали; и мач ћу пустити на вас, говори Господ Господ. И извешћу вас из његове средине, и предати вас у руке туђинима, и

извршићу судове над вама. Језекиљ 11:1–9.

Јерусалим је означен као „котао“, а народ у Јерусалиму је „месо“ које се кува у котлу, то јест у лонцу. Суд над злима, који извршавају анђели са убојитим оружјем у својим рукама, у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде (јер сестра Вајт каже да је запечаћење из деветог поглавља Језекиљевог исто што и запечаћење из седмог поглавља Откривења), обухвата истину да се зли уклањају из Јерусалима. При ускоро долазећем закону о недељи, духовни Јерусалим биће очишћен и уздигнут као стег изнад свих гора.

И догодиће се у последње дане да ће гора дома Господњег бити утврђена наврх гора и уздигнута изнад хумова; и сви ће народи потећи к њој. И многи ће народи поћи и рећи: Ходите, и узиђимо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљевог; и учиће нас путевима својим, и ходићемо стазама његовим; јер ће из Сиона изаћи закон, и реч Господња из Јерусалима. Исаија 2:2, 3.

Очиштење које се извршава за Јерусалим приликом закона о недељи јесте уклањање лаодикијских адвентиста, при чему остају само филаделфијски адвентисти. Тада је правна корпоративна структура окончана, јер је влада Сједињених Америчких Држава управљачки чинилац у правном аранжману који је успостављен 1863. године, и када влада Сједињених Америчких Држава наметне светковање недеље земљи, корпоративна структура Цркве адвентиста седмог дана бива или правно распуштена, или се њено име можда правно мења у нешто по реду Цркве недељних адвентиста.

Када зле у Јерусалиму анђели затирачи уклоне из котла, Лаодикијска адвентистичка црква престаје, а Филаделфијски покрет постаје духовни Јерусалим који се подиже као застава. Миха упућује реч древним људима, које Исаија назива подругливим људима који светлост називају тамом, а таму светлошћу, и кроз једно питање указује да су древни људи требало да познају „суд“. Требало је да знају време свога похођења.

И рекох: Чујте, молим вас, главари Јаковљеви и кнезови дома Израилјева; није ли ваше да знате суд? Ви који мрзите добро, а љубите зло; који им кожу свлачите с њих, и месо њихово с костију њихових; који једете и месо народа мојега, и кожу му дерете с њега; и кости му ломите, и сечете га у комаде као за лонац, и као месо усред котла. Михеј 3:1–3.

Бог је намеравао, и још увек намерава, да Његов народ последњих дана „познаје суд“, а суд није појединачан појам. Он је напредујућа историја, која поседује више елемената и одређене прекретнице. То је пророчки период који је отпочео 1798. године и траје до краја миленијума. Он је и истражни и извршни. Он се извршава над сваким човеком који је икада живео на планети Земљи, а такође и над анђелима који су били избачени са неба. Периоди суда представљају суштинско разумевање за Божје верне у последњим данима, јер је одговор на Михејево питање: „да, Израилљ треба да разуме суд.“

Јеремија указује да старци Јерусалима у последњим данима представљају врхунац „непрестаног отпадништва“, како је приказано кроз четири нараштаја све већег бунтовништва, симболизована четирима све већим гадостима из осме главе Језекиљеве. Јеремија указује да су старци обузети спиритизмом, јер се „клањају“ „сунцу, месецу и свој

војсци небеској“. Он указује да треба да „падну, и не устану“, јер су „одбацили реч Господњу“. Овим обележјима Јеремија указује да „народ не познаје суд Господњи“.

У то време, говори Господ, изнеће кости цара Јудиних, и кости кнезова његових, и кости свештеника, и кости пророка, и кости становника јерусалимских, из гробова њихових; и простреће их пред сунцем и месецом и свом војском небеском, које су љубили и којима су служили, за којима су ходили, која су тражили и којима су се клањали; неће бити сабране нити погребене; биће као гној по лицу земље. И смрт ће бити изабрана пре него живот од свега остатка оних што остану од ове зле породице, који остану по свим местима куда сам их одагнао, говори Господ над војскама. Још им реци: Овако вели Господ: падају ли, а не устају? одвраћа ли се ко, а да се не врати? Зашто је онда овај народ јерусалимски отпао упорним отпадништвом? држе се преваре, неће да се врате. Слушао сам и чуо, али не говоре право; нико се не каје за своју злоћу говорећи: Шта учиних? сваки се окреће своме току, као коњ који јури у бој. Чак и рода на небу зна своја одређена времена; и грлица и ждрал и ластва пазе на време свога доласка; али мој народ не зна суд Господњи. Како можете говорити: Мудри смо, и закон Господњи је с нама? Гле, заиста, узалуд га начини перо књижевничко. Мудраци су посрамљени, сметени су и ухваћени; гле, реч Господњу одбацише, и каква је мудрост у њима? Јеремија 8:1–9.

У петом поглављу, Јеремија оне који не познају суд Господњи назива „лудима“.

Прођите тамо-амо улицама Јерусалима, и погледајте сада, и спознајте, и потражите по трговима његовим, можете ли наћи човека, има ли икога ко извршује правду, ко тражи истину; и ја ћу му опростити. И ако говоре: Жив је Господ; заиста се лажно куну. О Господе, нису ли очи твоје управљене на истину? Тукао си их, али нису жалили; истребио си их, али су одбили да приме поуку: учинили су лица своја тврђима од стене; одбили су да се врате. Зато рекох: Засигурно су ово сиромаси; безумни су; јер не познају пут Господњи, ни суд Бога својега. Јеремија 5:1–4.

У последњим данима лаодикијски адвентизам, они који су представљени као луде девојке у причи о десет девојака, за коју сестра Вајт каже да представља „искуство адвентног народа“, „не знају пут Господњи, ни суд Бога својега“. У следећем поглављу Јеремија показује да је „пут“ Господњи „стазе старе“, али луди лаодикијски адвентисти одбијају да ходе њима, или да послушају глас трубе. „Труба“ је симбол суда, који, наравно, луди лаодикијски адвентисти не познају.

Овако говори Господ: Станите на путеве, и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте глас трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Зато чујте, народи, и знај, о скупштини, шта је међу њима. Чуј, земљо: ево, пустићу зло на овај народ, плод мисли њихових, јер нису слушали моје речи, нити мој закон, него су га одбацили. Јеремија 6:16–19.

„Зло“ које се доводи на „заједницу“ што је одбила да „послуша глас трубе“ и да „ходи“ „старим стазама“, где би се нашао „починак“ позне кише, настаје онда када „заједница“

„одбацује Његов закон“ при ускоро долазећем недељном закону.

Трострука примена Илије поистовећује дело једног весника и покрета у време извршног суда, који почиње ускоро долазећим недељним законом. Тесно повезана са троструком применом Илије јесте трострука примена весника који припрема пут за Весника завета. Трострука примена весника који припрема пут поистовећује дело једног весника и покрета у време истражног суда. Весник који припрема пут, и Илија, јесу тесно повезане троструке примене, као што је и трострука примена Рима са троструком применом пада Вавилона, али оне поседују важне разлике које су повезане са Божјим судом.

Троструке примене Илије и трострука примена гласника који припрема пут Гласнику завета повезане су са два различита дела суда која Бог извршава преко свог изабраног гласника и покрета који се придружује поруци гласника. Та два дела повезана су са два различита раздобља суда, иако постоји преклапање између симбола.

Дело трећег и последњег Илије односи се на извршни суд над троструким савезом савременог Вавилона, а дело весника који припрема пут односи се на истражни суд и очишћење Божјег народа. Треће поглавље Малахије уводи се последњим стихом другог поглавља.

Досађивали сте Господу својим речима. А ви говорите: У чему смо му досадили? Када говорите: Сваки који чини зло добар је у очима Господњим, и њему су такви мили; или: Где је Бог суда? Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мнош; и изненада ће доћи у храм свој Господ, кога тражите, и анђео завета, коме се радујете; ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његова доласка? и ко ће опстати када се он јави? јер је он као огањ топионичарски и као сапун белилачки. И сешће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да приносе Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у древне дане и као у пређашње године. Малахија 2:17–3:4.

У последње дане, према сведочанству Малахије, Бог је заморен лаодикијским адвентизмом који се држи побуне из 1888. године. Побуна из 1888. године била је предображена побуном Кореја, Датана и Авирона, а доктринарна расправа у Корејевој побуни била је о томе да ли су они који чине зло и даље праведни у очима Господњим.

А Кореј, син Исара, сина Катова, сина Левијевог, и Датан и Авирон, синови Елијавови, и Он, син Фалетов, синови Рувимови, узео је људе; и устадоше пред Мојсијем с неким од синова Израилевих, двеста и педесет кнезова збора, угледних у заједници, људи на гласу; и скупише се против Мојсија и против Арона, и рекоше им: Превише узимате на себе, кад је сав збор свет, сваки од њих, и Господ је међу њима; зашто се, дакле, уздигнете изнад збора Господњег? Бројеви 16:1–3.

У последњим данима, Бог је уморан од лаодикијског адвентизма који се држи побуне из 1957. године, која је једноставно испољавање побуне из 1888. године, унете у званичну изјаву. Књига Questions on Doctrine овековечила је побуну из 1888. године, која је била

понављање побуне Кореја, Датана и Авирона, према сведочанству анђела који је упутио сестру Вајт да мора остати на конференцији 1888. године, како би забележила понављање историје Корејеве побуне. Двеста педесет угледних људи окупило се заједно с Корејем, Датаном и Авироном, против Мојсија, Божјег представника у тој побуни.

Двадесет и пет људи који се клањају сунцу у осмом поглављу Језекиља представљају десетак, или десети део, од двеста педесет људи који су приносили кад у побуну Кореја, Датана и Авирона, који су били праслика вођа побуне из 1888. године, чија је доктринарна побуна формализована 1957. године објављивањем књиге Questions on Doctrine.

Побуна Кореја, Датана и Авирона одбацила је „суд“ који је Бог изрекао, осудивши их да лутају по пустињи четрдесет година. Лаодикејски адвентизам почео је да лута у пустињи Лаодикеје 1863. године, пошто су одбацили лаодикејску поруку која је била изнета 1856. године, што је произвело суд да још много година лутају по пустињи због свога недостатка вере. У побуни 1888. године, они и даље нису били вољни да прихвате лаодикејску поруку коју су донели старешине Џоунс и Вагонер.

Они који су се побунили 1888. године, не само да су одбацили духовни ауторитет старешина Џоунса и Вагонера, него и ауторитет пророчице Елен Вајт и ауторитет Светога Духа, јер су спровели у дело замисао да је сав збор подједнако свет.

Godine 1863. vratili su se da jedu sa lažljivim prorokom iz Vetilja, i time su na kraju prihvatili definiciju spasenja koja je bila predstavljena Korahovom pobunom, a potom su i zvanično ovaplotili tu lažnu doktrinu u knjizi Questions on Doctrine. Ta doktrina je lažna definicija „opravdanja verom“.

Побуна из 1863. године била је почетак одбацивања Милерових драгуља који су били одражени на две Авакумове плоче. У другој глави Авакума, „расправа“ из првог стиха на крају производи две класе богомољаца, које се испољавају кроз своје неслагање у погледу поруке која је оклевала.

Ево, душа његова која се надима није права у њему; а праведник ће од своје вере живети. Авакум 2:4.

„Вера“ „праведнога“ у „расправи“ друге главе Авакума, била је заснована на „виђењу“ које је било јасно записано на плочама. У побуни 1863. године, први корак ка уклањању онога што је било записано на плочама остварили су они који више нису поседовали веру „праведнога“. Побуна из 1863. године представљала је прво семе побуне која ће коначно 1957. године устоличити лажну дефиницију учења о оправдању вером.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Господ је у својој великој милости послао своме народу најдрагоценију поруку преко старешина Вагонера и Џонса. Ова порука требало је да још истакнутије изнесе пред свет узвишеног Спаситеља, жртву за грехе целог света. Она је износила оправдање вером у Јемца; позивала је народ да прими Христову праведност, која се показује у послушности

свим Божјим заповестима. Многи су изгубили из вида Исуса. Било је потребно да им се погледи упуте на Његову божанску личност, Његове заслуге и Његову непроменљиву љубав према људском роду. Сва власт дата је у Његове руке, да би могао да дели људима богате дарове, пружајући беспомоћном људском оруђу непроцењиви дар своје сопствене праведности. То је порука коју је Бог заповедио да се да свету. То је порука трећег анђела, која треба да се објављује силним гласом и да буде праћена изливањем Његовог Духа у великој мери.“ Testimonies to Ministers, 91.

„Istina za ovo vreme, poruka trećeg anđela, treba da se objavljuje snažnim glasom, to jest sa sve većom silom, kako se približavamo velikoj završnoj probi.“ The 1888 Materials, 1710.

„Време кушње је управо пред нама, јер је силни поклич трећег анђела већ отпочео у откривењу Христове праведности, Икупитеља који прашта грехе. То је почетак светлости анђела чија ће слава испунити сву земљу.“ Selected Messages, књига 1, 362.

„Позни дажд треба да се излије на Божји народ. Моћни анђеол треба да сиђе с неба, и сва земља треба да буде обасјана његовом славом.“ Review and Herald, 21. април 1891.